Пам'ятаймо про Україну!

SVOBODA СВОБОДА

UKRAINIAN DAILY УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК

VOL. CII. No. 129. JERSEY CITY and NEW YORK, TUESDAY, JULY 11, 1995. CENTS 75 ЦЕНТІВ ДЖЕРЗІ СИТІ і НЮ ЙОРК ВІВТОРОК, 11-го ЛИПНЯ 1995 р. Ч. 129. РІК CII.

ПІДПИСАНО УКРАЇНСЬКО-НІМЕЦЬКУ УГОДУ

Бонн. (УНІАР). — Тут 4-го липня підписанням українсько-німецької заяви про співробітництво у справі захисту земного клімату завершилася офіційна частина відвідин Президента України Леоніда Кучми до Німеччини.

Напередодні підписано угоду між Україною і Німеччиною про уникнення подвійного оподаткування прибутків і майна. Як пояснив прем'єр-міністер України з економічних питань Роман Шпек, між урядами обох держав досягнуто домовлення, які відкриють можливості співпраці між українськими і німецькими підприємцями, а також для прямих інвестицій, кредитів тощо. Українська сторона має подбати про фінансову стабілізацію з обов'язковим перенесенням акценту в реформах на мікрорівень, створити сприятливі умови для виробників конкурентноспроможної продукції.

У понеділок, 3-го липня, перебуваючи у Берліні, Президент Кучма зробив запис у Золотій книзі почесних гостей міста. Бурґомістер Берліну Еберґард Діпґен під час урочистого прийняття Президента України наголосив, що Україна невпинно і дієво прямує до Европи і що "Україна є партнером, якого не можна недооцінювати". Як в економічному, так і в політичному пляні Україна — самостійна і цілком самоусвідомлена держава, яка повільно, але неухильно проводить необхідну їй модернізацію. Хто бажає стабільности в Европі, той повинен бажати стабільности України, вважає бурґомістер.

Відповідаючи на привітання, український Президент зазначив: "Включення України в багатостороннє співробітництво держав Европи оцінюється нами як важливий крок у подоланні несправедливости минулих часів, коли Україна була штучно ізольована від Европи. Відчуваючи себе невід'ємною складовою Европи, Україна робить усе можливе для прискорення своєї інтеграції в європейські економічні і політичні структури. Міжнародне співтовариство, насамперед Німеччина, демонструє зростаюче зрозуміння цього нашого прагнення і надає йому підтримку".

Л. Кучма відвідав представництво Спілки Українських Підприємців у Берліні та виступив із доповіддю "Україна на шляху до Европи" у Кронпрінцен палаці.

На заключній прес-конференції Л. Кучма сказав: "Мої переговори з федеральним канцлером, Президентом, членами федерального уряду, з міністром закордонних справ, міністром фінансів ще раз засвідчили взаємну зацікавленість у тому, щоб українсько-німецькі відносини набули партнерського характеру як у політичній, так і в інших сферах. Крім того, члени українського Уряду, які входять до складу делегації, мали зустрічі зі своїми німецькими колегами.

Особливу увагу було приділено проблемам економічного співробітництва, які обговорювалися під час моїх зустрічей у Кельні, Франкфурті та Берліні з керівництвом Східного комітету Німецької економіки, з представниками впливових банківських і промислових кіл. Під час розмови з прем'єр-міністром Едмундом Штойберґом ми домовилися продовжити і надалі партнерське співробітництво, перш за все, у промисловій, сільськогосподарській та фінансовій галузях.

Важливе місце на порядку денному переговорів посіли проблеми створення нової системи европейської безпеки, широкий спектр питань европейського будівництва, зміцнення миру та довір'я на континенті. У цьому контексті ми обговорили шляхи взаємодії наших країн у рамках Організації безпеки і співпраці в Европі (ОБСЕ). Ми також підтвердили наш намір вивести з експлуатації до 2,000 року Чорнобильську АЕС, наголосивши при цьому, що Україна розраховує на вагому підтримку з боку 'великої сімки' та Европейського союзу".

У Мюнхені Президент відвідав Український Вільний Університет — єдину вищу школу української діяспори, де виступив з промовою, відзначивши, що його зустрічі з керівниками Німеччини засвідчили готовність повернутися обличчям до України і розгорнути широку співпрацю.

У КРИМУ ОБРАНО НОВОГО ГОЛОВУ ПАРЛЯМЕНТУ

Симферопіль (УНІАР). — Не зважаючи на низьку політичну активність кримчан та на конфлікт, під час якого загинуло четверо татарів і ще сім поранено, вибори до місцевих органів влади у більшості районів Криму все ж відбулися. В них взяли участь 53.35 відсотка виборців. Люди проголосували за тих, хто вже проявив себе в тій чи іншій ділянці. Обрано 13 голів райвиконкомів (із 25). Ще чотири вийшли на наступний тур. Обрано також 240 (із 278) голів селищних і сільських рад, а також 3,325 депутатів місцевих рад усіх рівнів. Загалом в Автономній Республіці Крим сформовано 15 районних і міських рад та 235 селищних та сільських рад.

Депутати кримського парляменту обрали нового голову. Для таємного голосування було внесено три кандидатури: Евген Супрунюк, Василь Кисельов та Андрій Ставицький. Участь у голосуванні взяли 89 депутатів, За Супрунюка проголосували 58 осіб (проти —31), за Кисельова 30 (проти —59), за Ставицького 1 (проти — 88). Таким чином на голову кримського парляменту обрано підполковника міліції і начальника пожежної охорони Криму Євгена Супрунюка.

На засіданні Верховної Ради автономії виступив заступник голови Володимир Кличніков, який сказав, що новий голова має право на свою команду й запропонував усім членам Президії кримського парляменту написати заяву про резиґнацію.

ООН перестерігає боснійських сербів

Сараєво, Боснія та Герцеговина. — У неділю, 10-го липня, офіційні чинники Організації Об'єднаних Націй повідомили, що отримано дозвіл на бомбардування позицій боснійських сербів літаками НАТО, якщо вони знову атакуватимуть позиції миротворних військ ООН у східній Боснії в околицях Сребрениці. Цю перестогору ООН дано після того, як боснійські серби знову затримали 30 вояків миронсних військ, після цілотижневих атакувань позицій ООН у східній Боснії та здобутті трьох обсерваційних пунктів, котрі були в руках голляндських військовиків, що є частиною миронсних військ у Боснії.

Листовну перестогору вислано до ґенерала Ратка Младіца, головнокомандуючого військами боснійських сербів. У листі говориться про негайне відтягнення військ боснійських сербів з демілітаризованої зони в околиці Сребрениці та звільнення затриманих голляндських військовиків. Александер Іванко, речник ООН сказав, що доля затриманих військовиків покищо невідома. Жертвою минулотижневого наступу боснійських сербів на позиції миронсних військ ООН впав один голляндський вояк, а несрпроможність Карла Більдта, представника Европейської спільноти, привести воюючі фракції до переговорів не дають будь-яких надій на мирне полагодження конфлікту.

На думку аналітиків всі ці неуспіхи та неспроможність миронсних військ ООН реагувати на нахабність боснійських сербів, роблять цих останніх тільки ще більше зухвалими. І мабуть героями дня таки стануть боснійські серби, бо вже навіть ґенеральний секретар ООН Бутрос Бутрос Ґалі говорить про можливість відтягнення миронсних військ ООН з Боснії. А прем'єр-міністер Боснії Ґаріс Сіладжіц завважив, що коли миронсні війська ООН не є спроможні зупинити нахабности боснійських сербів, то їхня присутність є тут зайвою.

Голова Руху сумнівається у реформаторських здібностях нового Уряду

Київ (УНІАР).— "Стриманим песимізмом" назвав своє ставлення до нових призначень в Уряді голова Народного Руху України Вячеслав Чорновіл.

Лідер парляментарної фракції Руху розчарований, що пропозиції Руху щодо спрощення структури Уряду залишилися поза увагою Президента, так само як і обґрунтовані застереження щодо кандидатури Валерія Шмарова та деяких інших членів Кабінету Міністрів.

"Можливо Леоніда Кучму зуміли переконати, що треба перейти до стримування ринкових реформ і повернутися до політики одержавлення. Але стримування ринкових реформ у країні з 65-ти відсотковим державним сектором означатиме подальше падіння виробництва та життєвого рівня, розкручування інфляції, руйнування фінансової системи", — сказав Чорновіл, додавши, що, можливо, призначені міністри й виявляться реформаторами, але він у це мало вірить.

Чорновіл також висловив стурбування долею Віктора Пинзеника, якого покищо не згадано в указах Президента. Хоча Рух неодноразово критикував Пинзеника, однак Чорновіл ставить йому в заслугу чимало добрих справ, в тому числі й боротьбу з інфляцією.

Вину за гальмування реформ голова Руху покладає на ліву, прокомуністичну більшість у Верховній Раді, яка формує несприятливу податкову політику і провалює прогресивні законопроєкти. "Свіжим прикладом є несприйняття комуністами поправок до земельного кодексу, без котрих неможливі реформи на селі", — підсумував Чорновіл.

Під час відвідин Німеччини, відповідаючи на запитання українських журналістів щодо нового Уряду, Президент Кучма зазначив: "Надії завжди більші, ніж потім отримуєш. На превеликий жаль, ви добре знаєте, що багато часу втрачено на наші суперечки із законодавчою владою. Ми ве-

(Закінчення на стор. 4)

УККА отримав фонди для громадсько-просвітянської програми в Україні

Вашінґтон (УНІС). — Як вже було проголошено у Вашінґтоні, 7-го червня ц. р., Фундація Евразія призначила Українському Конґресовому Комітетові Америки 52,000 дол. для підтримання реформ в Україні в співпраці з мережею незалежного українського телебачення. Ці гроші будуть використані для виготовлення шестифільмового проєкту, створеного з ціллю просвіти в питаннях демократії та економічних реформ вільного ринку, використовуючи свіжу і оригінальну теледокументалістику.

Фонди отримано завдяки успішній співпраці УККА і УНІКА-ТБ України в минулому. Протягом 1994 року УККА і УНІКА-ТБ спільно працювали над створенням об'ємної громадсько-просвітянської програми, пропагуючої демократизацію, приватизацію, реформи вільного ринку і справедливі вибори за посередництвом масових телевізійних реклям та оголошень.

УККА разом з УНІКА-ТБ — об'єднання 20 незалежних телевізійних станцій, випустили серію 10-хвилинних фільмів, охоплюючих тематику „Україна може". Ці фільми висвітлюють життя і діяльність визначних українських громадян для створення образу української перспективи на досягнення успіху і конкурентноспроможности. Кожний окремий фільм охоплює одну область України, підкреслюючи місцеві успіхи в приватизації. Тепер фонди виділені Фундацією Евразія дасть можливість УККА продовжити розпочату працю і створити нові фільми, охоплюючи в них шість областей.

Є різні шляхи допомоги Україні

Джерзі Сіті, Н. Дж. (О. Кузьмович). — Акція літнього навчання англійської мови в Україні, яку веде Український Народний Союз, має вже свою дуже добру славу і продовжується постійно із кращими успіхами, про що пишемо в нашому щоденнику. Тому враження тих добровольців, які майже завжди позитивні, радо поміщуємо на сторінках „Свободи".

Завважуємо однак, що ця акція навчання англійської мови спонукує ще інші дуже корисні задуми, які виринають із перебування тих добровільних учителів в Україні.

Саме така посередня допомога українським школам зродилася зовсім припадково в одного з учителів, що минулого року перебував в Миколаєві над Дністром, а цього року хоча, як бажав, не мав змоги виїхати на навчання в Україну з приводу недуги.

Тома Юрчук відвідав нашу редакцію, щоб вияснити інший шлях допомоги, який він знайшов зовсім припадково і тепер працює над його здійсненням. Наш гість роджений в ЗСА українець, який хоча не надто добре знає українську мову, але давав собі знаменито раду в Миколаєві і заявив, що як лише здоров'я йому дозволить хоче знову їхати в Україну, можливо до Львова. Він учитель точних наук середніх шкіл Віґокен у Н. Дж., саме після 25 років пішов на пенсію та розпоряджає вільним часом, тому хотів би добровільно навчати хемію в Технічному Інституті у Львові. Заки однак його пляни увійдуть у життя, він хоче шкільними підручниками, які тут стали непотрібні, допомогти Україні.

— Що спонукало вас до такої дії? — питаємо.

Т. Юрчук в редакції „Свободи".

— Уявіть собі, що в нашому містечку ліквідують поступово одну середню школу і я побачив, що при тому викидають цілий ряд підручників саме із моєї спеціяльности. А що тепер книжок не дозволено просто викидати зі сміттям, але треба передавати на перерібку, а це коштує гроші — коли я запропонував, що заберу 200-300 книжок до себе, управа школи радо погодилася. Отже я вибрав ті, які були в доброму стані і вони тепер у мене в гаражі чекають можливостей перевозу в Україну.

— Як уявляєте собі дальшу долю цих підручників?

— Тепер шукаю хто може їх перевезти безплатно та як розпорядитися, щоб вони дісталися там справді в руки учнів чи учителів, а не опинилися на чорному ринку. Все це підручники для середніх шкіл із біології, хемії, фізики для тих учнів, що мають вже певне знання англійської мови, бож такою вони писані.

Т. Юрчук вияснює, що в школах ЗСА звичайно після п'яти років змінюють багато підручників і це не єдиний випадок, де цінні для інших шкільні книжки ідуть на перерібку паперу та тратять зовсім свою вартість навіть коли вони тут видаються перестарілими.

Ми ще довго ведемо цікаву розмову на тему важливости знання англійської мови у молодого покоління в Україні, бо ж таки ця мова стала тепер справді універсальною на усіх наукових конференціях, в усіх торговельних розмовах, не кажучи вже про політичні. Т. Юрчук особливо завважив брак знання у технічних словах і словнику стислих наук.

Але його перша минулорічна зустріч з батьківщиною його батьків, які приїхали до ЗСА у двадцятих роках, була для нього великим гарним пережиттям. Він не лише зустрів родину батьків, але підкреслює щиру гостинність, яку всюди заважив. Це і причина, що бажає віддати свої сили та свої знання Україні і саме у такий практичний та корисний спосіб.

Є різні шляхи допомоги Ук-раїні — цей, який вибрав Т. Юрчук, є одним із найбільше на потребу і може бути добрим прикладом для інших.

„Український сувенір" виступить на Союзівці

Союзівка (Г. Колесса). — Українські народні, сучасні пісні, а також еспанські, французькі та американські твори звучатимуть тут у виконанні ансамблю „Український сувенір", який виступатиме з концертом та озвучуватиме забаву у суботу, 15-го липня. У складі групи — пара молодих українців, Славко та Оля Косіви, які співають і грають на клявішних інструментах, акордеоні та сопілці.

Славко Косів походить зі Львова, де закінчив консерваторію (кляса акордеону), а Оля — з Буенос Айресу. Пара прибула до ЗСА в 1978 році, ансамбль був створений у 1985 році. Супружжя проживає у Бронксі, Н. Й.; Славко працює оператором комп'ютерів, а Оля викладає еспанську мову.

Вищезгаданий концерт відбудеться у залі „Веселка", початок о год. 8:30 вечора. Ведуча — Оля Ходоба-Фриз.

У суботу і неділю, 15-16-го липня, в головному будинку проходитиме виставка картин Володимира Воронюка. Координатор виставок — новопризначена директор канцелярії Союзівки Соня Семанишин.

У справі замовлення кімнат на оселі слід телефонувати на Союзівку (914) 626-5641. Члени УНСоюзу одержують 10 відс. знижки.

В Україні

(З інформацій УНІАР)

УРП протестує проти антиукраїнської пропаганди

ДНІПРОПЕТРОВСЬКЕ. — Обласна організація Української Республіканської Партії вимагає порушення карної справи проти "Нової Газети" на підставі статті 66 частини 1 Карного кодексу України. Йдеться про публікацію в "Новій Газеті" з 14-го червня матеріялу під заголовком "Звідки взялося самостійництво?" На думку керівників реґіональної УРП, у статті не тільки розпалюється міжнаціональна ворожнеча, а й заперечується право українського народу на існування. УРП скерувала заяви до начальника СБУ области Володимира Слипивинюка та голови обласного виконавчого комітету Павла Лазаренка з вимогою закрити друкований орган, який розпалює міжнаціональну ненависть і виступає проти державотворчих процесів.

Останній випуск вищої морської школи

КИЇВ. — Тут відбувся останній, 25-ий, випуск Київського Вищого Військово-Морського Училища. Із 155 випускників цього останнього випуску тільки близько 50 відсотків залишається служити в Україні. Інші повернуться до Росії та інших країн СНД. До кінця року цю вищу військово-морську школу буде закрито.

КУН пропонує повернути історичну назву

ДНІПРОДЗЕРЖИНСЬКЕ. — Міська організація Конгресу Українських Націоналістів звернулася до голови міського виконавчпго комітету з ініціятивою перейменування міста на його історичну назву "Кам'янське". У заяві підкреслюється той факт, що одне з найбільших міст козацького краю носить ім'я палача українського народу — Фелікса Дзержинського.

Відбулися „Таврійські ігри-95"

КИЇВ. — Тут на Співочому полі відбувся міжнародній фестиваль "Таврійські ігри—95", подивитися на який прибуло понад 300,000 людей. Відкрили свято популярні в Україні виконавці Таїсія Повалій, Ірина Білик та Юна Руслана зі Львова. Фестиваль був присвячений Дню Молоді й на ньому із 18-ти найприваблививих київських студенток обрано красуню, якою названо Олену Сердюк. На фестивалі виступили українські колективи "Сарябін", "Техно-Турбо-Саунд" та відомі у світі групи "Бед бойс блу" і "Капелло".

Судять злочинця

КИЇВ.— Генеральна прокуратура закінчила розслідування кримінальної справи Ігоря Анохіна, якого звинувачують у вбивстві громадянки Романенко та замахові на вбивство народного депутата України Сергія Чукмасова. Документи передано до суду.

Вилучено отруту

КИЇВ. — За повідомленням начальника Південно-Східного управління прикордонних військ України ґенерал-майора Івана Чернявського, митники затримали вантаж із сильно діючою отрутою. Ампул вистачило б на отруєння населення великого міста. Слідчі намагаються встановити від кого і кому йшли небезпечні бойові речовини.

В АМЕРИЦІ

У ЧЕТВЕР, 6-ГО ЛИПНЯ, беручи під увагу політично-економічний тиск, щоб відвернути можливість більшого економічного сповільнення Федеральна рада валютних резерв обнизила відсотки на короткотривалі позички, вперше від 1992 року. Цей крок може у майбутньому означати менші кошти на позичках для підприємств і покупців. Економісти твердять, що ця знижка не матиме жодного впливу до кінця цього року, а покажеться допрева практично аж наступного 1996 року.

МИНУЛОГО ТИЖНЯ у четвер, 6-го липня, після 92 днів зізнань, 58 свідків, 488 речевих доказів і 34,500 сторінок розшифрованих стенографічних записів, прокуратура закінчила свої обвинувачення проти О. Джей Сімпсона, відомої мабуть тепер в цілому світі особистості, котру потягнено до судової відповідальности за вбивство колишньої дружини Ніколі та її приятеля Рональда Голдмана. Згідно з твердженнями адвокатів обвинуваченого, справа оборони повинна б тривати не довше, як шість тижнів, щоб доказати лаві присяжних, що обвинувачення прокуратури не має конкретних фактів і базується на побічних доказах. Оборона намагатиметься доказати невинність обвинуваченого та домогтися цілковитого виправдання.

У СВІТІ

ПРЕЗИДЕНТ РОСІЇ Боріс Єльцин минулого четверга, 6-го липня, призначив головнокомандуючого російських військ у Чечні міністром внутрішніх справ на місце Віктора Єріна, одного із трьох звільнених минулого тижня під тиском парляменту міністрів за те, що не зуміли успішно справитися з війною у Чечні. Генерал Анатолій Куліков, 48-річний професійний військовик, як заступник міністра внутрішніх справ перебрав командування у Чечні в лютому. Саме війська міністерства внутрішніх справ звинувачують у страшних жорстокостях у Чечні.Тепер він є одним із представників Росії на мирових переговорах з чеченцями. Як це вплине на ці переговори, покищо невідомо.

У КІНЦІ МИНУЛОГО ТИЖНЯ з Куби до ЗСА повернувся племінник колишнього президента ЗСА Ричарда Ніксона після одномісячної затримки тайною поліцією Фіделя Кастро. Повернувшись, 49-річний підприємець Доналд Ніксон сказав, що кубинці обвинувачували його у пачкарстві наркотиків, відмиванні грошей та шпіонажі у користь Сі-Ай-Ей. До Куби Д. Ніксон поїхав, щоб зустрітися з бизнесменом Робертом Веско, котрий у 1971 році втік з Америки, де його звинувачували у присвоєнні 224 міл. державних грошей.

СВОБОДА SVOBODA
УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК UKRAINIAN DAILY

FOUNDED 1893

Svoboda (ISSN 0274-6964) is published daily except Sundays, Mondays and holidays by the Ukrainian National Association, Inc. at 30 Montgomery Street, Jersey City, NJ 07302.

Svoboda: (201) 434-0237 UNA: (201) 451-2200

Бюро УНС у Вашингтоні: (202) 347-UNAW; (202) 347-8631 (факс.)

Передплата на рік $100.00, на півроку-$60.00. Для членів УНСоюзу $75.00 річно, на півроку-$40. За кожну зміну адреси-$1.00. Чеки і "money orders" виставляти на "Svoboda".

Статті і дописи підписані авторами, не мусять відповідати поглядам Редакції. Редакція застерігає собі право в потребі виправляти і скорочувати надіслані матеріали. За зміст оголошень Редакція не відповідає.

Second Class Postage paid at Jersey City, NJ

„Великих слів велику силу, та й більш нічого..."

Велич генія українського народу Тараса Шевченка позначається також і в тому, що його думки залишаються завжди актуальними. Для прикладу взяти хоча б вищенаведену цитату, якою він намагався сказати своїм землякам, щоб не шукали правди у сусідів, а в першу чергу відновили її у своїй таки Україні, бо там вона є і завжди була. Тільки лихо з нею сталося, коли, шукаючи чужої правди, самі ж ми, навіть уже й без допомоги чужих, затоптали її глибоко в український чорнозем. А вона всупереч усьому, час від часу таки пускає парості та намагається знайти своїх послідовників.

Віднайти правду — одне діло, але нею послуговуватися — то вже зовсім інше й не таке вже легке, бо, як кажуть в народі, „правда в очі коле".

Одначе ці факти є такими ж питомими й для інших народів, а не тільки для земляків Т. Шевченка. Нинішні політики, щоб не наражувати себе на закиди власного сумління, в більшості не займаються політикою, тільки політикатством. І щоб це краще виглядало в очах їхніх громадян, один наперед одного розкидають великою кількістю великих слів. Влучно твердить американська політична коментаторка Мег Грінфілд у своїй статті в журналі „Нюзвік", що „говорити про щось стало сурогатом справжньої політики та цілеспрямування". Коли взяти це до уваги, то у випадках багатьох політичних ситуацій нашого сьогодення саме це є щораз частішим явищем великої кількости політиків. Справа в тому, що коли цим досі послуговувалися переважно політиканти, то нині вже й ті, що займають високі та відповідальні становища, також беруться за пустослів'я там, де не можуть знайти оправдання на свої помилки чи бездіяльність. Біда тільки в тому, що майже в кожному випадку це є короткотривалим фактором, який дуже часто обертається двосічним мечем.

Політика і цілеспрямованість будь-якого явища повинна таки починати відвойовувати якнайшвидше своє місце серед державних діячів кожної країни світу, бо в іншому випадку майбутність світової політики не матиме великих перспектив. Однак початок цьому можна б дати в місцевих громадських організаціях і установах, які все ж таки більш чи менш залежні від громадськости. Тому ніхто інший, а тільки окремі особи та громади повинні б своїм прикладом у першу чергу простеляти шлях повороту правди, політиці та цілеспрямованості, а вміти відкидати пустослів'я великих слів.

Зовсім не важко уявити, якою виглядала б політика могутніх цього світу, коли б... Ні, не про утопію мова, а зовсім про звичайні речі правдомовности, котрі в основному завжди були підставою справжньої політики та взаємовідносин усього людства. Чи не корисним це було б сьогодні для Америки, її сусідів і союзників та тих, які сподіються на її допомогу, коли б вона поновила та підтвердила свою політику і цілеспрямованість. Престиж країни, яка ще донедавна користувалася повагою цілого світу, напевно відвоював би своє місце серед перших, як і годиться. Бо дивлячись з перспективи майбутнього, чи оплатиться такій країні як ЗСА задля кількох політичних невігласів, які своїм пустим багатослів'ям в обороні власного „я" зводять на манівці цілу країну. А чи оплатиться молодій державі, такій як Україна, що намагається закріпити свою хитку незалежність, не звертати уваги на тих її власних політикантів, які в ім'я України займаються політиканством на користь власної кишені? Мабуть, що таки ні, бо чи то сильна Америка, чи хитка у своїх початках Україна, для добра своїх громадян і здобуття справжньої поваги серед народів світу таки повинні прямувати шляхом політичної правди і цілеспрямування та завжди відкидати тих, які своїм пустослів'ям тільки приносять шкоду.

Сьогодні знайти політичну прямолінійність нелегко, але коли б це можна здійснити, які плоди в майбутньому могли б збирати наші нащадки!

Автори книжок і видавництва, які бажають, щоб про їхні книжкові видання були в щоденнику поміщені бібліографічні нотатки, вістки й огляди, повинні прислати до редакції „Свободи" разом з двома примірниками даного твору також і адресу, де таку публікацію можна набути, та її ціну.

Микола Руденко

ЧЕРВЕНЬ В УКРАЇНІ

I

Живу серед лісів та озер на благословенному Поліссі. Довго, дуже довго не спілкувався з українською природою — цілих двадцять років. Яким би не був прекрасним наш Київ, але прогулянки по його вулицях не можуть замінити спілкування з живою, споконвічною природою — і слава Господеві, що Україна її ще має. Тут вона покищо збереглася не лише в скупеньких заповідниках, як, скажімо, в Західній Європі — природа в Україні, попри завдані їй незагойні рани, виглядає все ще соковитою, барвистою та щедрою. Якби ж то нам її зберегти бодай такою, якою вона є сьогодні — Україна серед европейських країн виглядала б справжньою красунею. Звичайно, проти Парижів та Ню Йорків ми ще довго поступатимемось рукотворними багатствами, але найрозкішніші палаци та хмарочоси ніколи не зрівняються своєю красою з тим, що створено на землі Богом. Якась простенька лугова квітка і за складністю своєї будови, і за красою перевершує всі рукотворні багатства земної кулі. Будуть і в нас величні споруди із алюмінію та штучного скла — сьогодні це приходить у найглухіші нетрі. Та якщо ми втратимо бодай якусь непримітну полинину, як втрачаємо на кожному кроці в Донбасі, життя нащадків наших збідніє, втратить духовну значимість, зробиться вбогим і ницим.

Всі ці думки супроводжують мене в лісових та лугових мандрах, що дозволяють хай не глибоко, та все ж доволі близько познайомитися з нелегкими буднями народу нашого.

Ось літня бабуся, схожа на трудолюбиву мурашку, тягне через греблю невеликого візка, на якому лежить п'ять лантухів, добре натоптаних свіжою травою. Бабусю обліпили звідусюди кози й козенята — рухливі й лагідні істоти, що відразу ж зацікавилися мною. Труться об мої ноги, лижуть руки.

— Навіщо ж ви так навантажились? Не дотягнете, не по ваших силах.

Я не сподівався на її посмішку, але вона мене обдарувала нею.

— Дотягну, раз міністерство веліло.

— Яке міністерство? — догадуючись, що тут схована лукавинка, запитую в бабусі.

— Те, що пенсії видає.

— Соціяльного забезпечення, мабуть.

— Еге ж, правильно ви сказали.

— А що, не дають вам пенсії?

— Як добре попросиш — не відмовляють. Але хабарі люблять. Ото ж я й припасла їм, капосним. Куди дивитеся? На воза мого дивіться. А ви думали, про яке міністерство кажу? Все воно тут, біля мене. Ото, що вам руки лиже, так і називається — Лизуха. Так це вона в мене головна міністерша.

— Ви й справді пенсії не отримуєте?

— Отримую, на сіль і сірники вистачає.

Довго я стояв на греблі, споглядаючи, як даленіє ця аж вельми мальовнича група. Чи варто переповідати мої роздуми? Вони зрозумілі без слів. На тлі чарівної, щедрої природи безпросвітні людські злидні. Такою зобразив Україну Т. Шевченко, такою вона залишається й сьогодні.

Іще проходжу сотню метрів — і натрапляю на нове лихо: це вже, видно, київська жінка на картопляному бадиллі визбирує кольорадських жуків. Жінці років п'ятдесят, вона, схоже, хворіє на астму — час від часу розгинає спину й важко дихає. Догадуюсь, приїхала електричкою до Клавдієво, а звідти шість кілометрів пішки по лісовій дорозі. Вся надія на оцей невеликий квадрат піщаної землі — може, хоч картоплю купувати не доведеться. А є картопля — вже з голоду не пропадеш. Та як же вона тепер тяжко нашим людям дається через отого клятого жука! Віками не знала його Україна, років тридцять тому завезли його з Америки через Одесу — і став він диявольською карою для українського люду. Картопля, яка вироблялася порівняно легко, тепер стала надзвичайно трудомісткою культурою.

(Продовження буде)

ЖИТТЯ І ЗНАННЯ — Редагує Лев Яцкевич

Термостат погоди

Всі ми — діти природи, що народилися під жовтим сонцем африканських низин, виростали у льодовиковій добі та, досягнувши вершин технології, заявили самовпевнено про свою незалежність від природи в середині скляних стін своїх міст, в яких створили суцільне весняне підсоння для себе, своїх родин та своїх комп'ютерів!

Але нежданo в цю атмосферу самовпевнености вдерся різкий дисонанс у вигляді раптової зміни погоди, сповненої тривожних вісток про вийняткові спеки та відсутність дощів, з серйозною загрозою посухи, можливости втрати зборів для багатьох рільничих ферм та небезпекою пожеж лісів у ЗСА.

Зміни погоди бували й перед тим, але вони ніколи нікого не тривожили у зв'язку з їх короткотривалість. Але в цьому році вони тривають уже понад три місяці та побивають усі рекорди високої температури 1880-их та 1930-их років.

Не бракує при тому також статтей з аналізою причин тієї раптової зміни підсоння та прогнозою її дальшого розвитку. Більшість авторів уважає, що причину змін нашої погоди слід шукати в отепленні нашої земної атмосфери, що покищо становить тільки передмак нового підсоння, яке в наступному сторіччі може змінити докорінно обставини людського життя не тільки в ЗСА, але й в цілому світі.

На їх думку, зміна нашого підсоння зв'язана з дією т. зв. тепличного ефекту, за спричинником якого слід шукати в технології чи радше в її творцеві — людині. Дія тепличного ефекту пов'язана з дією двоокису вуглецю, який у верхніх шарах атмосфери діє аналогічно, як скляний захист в городових оранжереях (теплицях), затримуючи соняшне тепло в земній атмосфері.

В даний час наша технологія із понад 100 мільйонами автомобілів випускає в атмосферу щороку десять мільйонів тонн двоокису вуглецю і в той спосіб отеплює нашу планету.

Якщо це отеплення проходитиме в такій же нормі далі, то наша планета може перетворитися у справжню теплицю, в якій життя, замість цвісти, почне в'янути.

Що світ ставиться серйозно до тієї можливости, свідчить велика конференція, присвячена зміні атмосфери. Конференція відбулася в Торонто на початку липня минулого року з участю 330 делегатів, що репрезентували 46 держав. У висліді кількаденних нарад вони прийшли до висновку, що глобальні шкоди, спричинені тепличним нагрівом та іншими атмосферичними змінами, які виникнули у зв'язку з втручання людини в дію природи, слід поставити на друге місце після нуклеарної війни. Тому учасники тієї конференції вирішили одноголосно звернутися до урядів своїх держав з вимогою припинити якнайшвидше загрозу тієї глобальної катастрофи для людства.

Нещодавно Сенатський Комітет у справах енергетичних та природних ресурсів проголосив переслухання, в якому взяло участь декілька наукових світу, між ними Джеймс Ганзен (з рамени НАСА) та Майкел Оппенгаймер (з рамени „Фонду охорони довкілля"). На думку Ганзена, наука не має ще досі конкретних доказів, що теперішня зміна підсоння зумовлена виключно льокальним тепличним ефектом, але нещодавня аналіза пізніх 1980-их та 1990-их років виявляє більше, ніж середнє отеплення південно-східніх та південно-західніх смуг ЗСА, в яких вищі температури будуть пов'язані з меншими опадами.

На думку Оппенгаймера, для протидії тій тенденції отеплення слід припинити доцьогочасне вирубування лісів, які абсорбують двоокис вуглецю, та встановити технологічну контролю над продукцією двоокису вуглецю, окису азоту, метану та фріону (заморозної речовини).

А тепер гляньмо на формування підсоння на нашій планеті в глобальному маштабі. Наше підсоння — це вислід співдії багатьох факторів, у першій мірі, атмосфери з океанами, льодовиками з хемією живих організмів та зі самою землею.

Згідно з існуючою теорією, коли формувалася наша планета, її океани могли ще бути покриті верствою льоду. В тих обставинах існування життя на землі ніколи не стало б дійсністю, з уваги на те, що наше „молоде" Сонце постачало Землі в той час на 30 відсотків менше теплової енергії, ніж сьогодні. І тільки завдяки товстій верстві двоокису вуглецю (вулканічного походження) в нашій атмосфері та його тепличному ефекті, соняшне тепло затрималося близько Землі та допомогло їй не тільки стопити льодову поволоку океанів, але й затримати воду у пливкому стані на нашій планеті.

Але й це не багато допомогло б Землі, якщо б не її майже ідеальна відстань від Сонця (у противагу до її найближчих двох сусідів —

(Закінчення на стор. 4)

Ярослав Гайвас

МЕНШИЙ БЕЗПОСЕРЕДНІЙ УСПІХ, АЛЕ НАУКА ВЕЛИКА

I

Буває так, що безпосередній успіх якогось діла зразу невеликий, але його наслідки у майбутньому великі. Саме таке сталося з недавнім „Слобожанським Великоднем", який відбувся в Харкові та в околиці під кінець квітня цього року.

Коли на початку березня цього року з Києва наспіла вістка про рішення керівництва Української Всесвітньої Координаційної Ради вже під кінець квітня цього року відбути цю імпрезу, то серед керівних кіл західної діяспори постали сумніви: невже ж за такий короткий час, конкретно шість тижнів, можна зорганізувати таку велику та важливу імпрезу? Були навіть сумніви, чи перші вістки про це не були помилкові, або якимсь перебільшенням. Одначе в короткому часі додаткові інформації потвердили це та ще й у коментарях до них додано, що „Слобожанський Великдень" має дорівнювати історичному „ланцюговому єднанні" з 1990 р., який в найновішій історії українського народу був великої міри всенародним здвигом і вагомим кроком до відновлення самостійної, суверенної держави українського народу. Сумніви, чи вдасться таке щось осягнути в часі, який був такий короткий, минали, а навпаки росли й поширювалися. З боку керівництва УВКРади було мало повідомлень, що робиться для зорганізування такого великого діла. Це ж бо вийняткво велике завдання, а наслідки мали бути глибокі. Особливо з кіл керівництв різних крайових і тим більше понадкрайових центрів приходили інформації, що окремі люди та ще й у таку пору року майже не можуть звільнитися на таку далеку і довгу дорогу. Дехто згадував про те, що звернувся до Києва, до Президії УВКР, з попередженням про труднощі прибути на той час до Києва—Харкова і запитав, чи не можна було б цього відкласти, але ніякої зміни не сталося і заки можна було спробувати якось влаштувати це діло, цих декілька тижнів минули. А треба пам'ятати, що сучасні керівні центральні особистості українського життя західної діяспори — це молоді люди, професіоналісти, що їх професійні обов'язки здебільшого такі, що на підготову такої поїздки треба таки мати чимало часу, щоб її без неприємних наслідків відбути. З Києва тим часом надходили інформації про направду широкі пляни „Слобожанського Великодня" і про серйозну потребу добре приготовитися, щоб як слід вив'язатися зі свого завдання. Бож треба було не їхати туди, щоб притакувати й оплескувати, але щоб внести свій вклад у цю небуденну імпрезу. Думали, що Президія УВКР подасть до публічного відома, як вона собі уявляє підготову Великодня, щоб осягнути потрібні успіхи.

„Слобожанський Великдень" відбувся, і сьогодні маємо докладніші відомості про його перебіг. Насамперед голова Президії ВУКР Іван Драч у свому інтерв'ю українській пресі подав чимало даних і оцінок про перебіг і висліди тієї великої імпрези. З численних виступів та писань І. Драча знаємо, що він вміє охопити інтелектуально й представити вичерпно, в прекрасному стилі, те, про що він звітує. Він не обмежується до „зреферування" подій чи процесу, але представляє їх у загальному контексті часу і процесів даного етапу. Так сталося у представленні Драча перебігу та наслідків „Слобожанського Великодня". Він уже у відповіді на перший запит інтерв'юючого редактора відповів: „Хоч би як хто оцінював те, що відбулося на Харківщині, я вже наперед поставив би 'Слобожанському Великодню' позитивну оцінку". З такою опінією голови погоджуються усі інші звітодавці, які висловилися дотепер про це, хоч не бракує і болючих критичних завважень. Значить, треба прийняти, що „Слобожанський Великдень" в основному пройшов позитивно.

Причина заініціювання цієї імпрези-здвигу в Харкові не лише оправдана, але зобов'язуюча до дальших таких, як цей, виступів. Головний секретар УВКР Михайло Слабошпицький у своєму пресовому інтерв'ю так її обгрунтував: „На Харківщині одна з найбільших в Україні обласна комуністична організація. І саме в Харкові з 'подачі' комуністичних промосковських сил виник так званий комітет за відновлення Радянського Союзу... тут поширюються антиукраїнські, антидержавні і сепаратистські настрої..." З цієї цитати дістаємо потвердження, що основним носієм комуністичних, просовєтських гасел і наклепів в Україні є російський етнічний елемент. На жаль, доводиться ствердити, що цей елемент не здобувся на покликання до життя якихось позитивних демократичних угрупувань, а всю свою енергію спрямував на спроби відновити комуносовєтські імперські легенди. Українські етнічні елементи ані не ініціюють таких реакційних настроїв і поголосок, ані в них не беруть якоїсь значнішої участи. Навіть здоровіша частина колишніх українських комуністів, за вийнятком, очевидно, невеликої кількости фанатиків і доктринерів, побачили шкідливість і історичне приречення комунізму, совєтчини і „єдинонеділимства" і, на жаль, блукає на ідейних бездоріжжях, нездібна повернутися до свого українського народу, його потреб та інтересів.

(Продовження буде)

Вірляна Ткач

ВІКНО У СВІТ ТЕАТРУ

I

14-го квітня виповнилося сто років з дня народження великого українського актора Йосипа Гірняка, що жив і творив довший час в Ню Йорку. 25-го квітня у Львові відбулася конференція в його пам'ять, в якій взяли участь відомі театрознавці Лесь Танюк, Неллі Корнієнко, Ольга Красильникова, Вірляна Ткач, Ірина Волицька і Любов Янас. З вступним словом виступив актор і режисер театру ім. М. Заньковецької Федір Стригун. Михайло Гарух, колишній студент студії Гірняка у Львові, дуже гарно згадував про педагогічний хист Гірняка, а актор Богдан Козак прочитав статтю, яку надіслав Валерій Ревуцький з Канади. Подібні вечори відбулися і в Києві, Харкові. Подаємо спомин Вірляни Ткач про видатного актора.

Pillows,
pillows, upon pillows,
a mountain of pillows
and finally a tiny pillow
with a pea
I remember
I saw this downtown
in Newark

Подушки
подушки на подушках
ціла гора подушок
а в кінці маленька подушечка
з горошиною
Я пам'ятаю,
я виділа це на долині міста
в Ньюарку

Це моя перша пам'ять — я захопилась театром.

— А чи чули ви, діти, як кує зозуля?

— Певно що чула, — відповіла я на цілу залю. — В діда Біланського на Делавері.

Це наш перший діялог (незаплянований) в театрі. Мені було тоді три. Це також були останні вистави театру Гірняка в нас, а інших наших театрів я не пам'ятаю. Та з часом я забула про чародійний театр з подушками і про дідуся, що питав дітей про зозулю. Я жила найновішою американською поезією, музикою і театром.

У 1980 році мене запросили в Колюмбійський університет студіювати на магістерку на курсі для театральних режисерів. Щоб закінчити ці студії, треба було написати працю про якогось режисера і поставити кінцеву виставу. Я поставила О'Ніла „Всі Божі діти мають крила", дуже контроверсійну п'єсу, про відносини між расами в Ню Йорку. Обставини під час репетицій були часом дуже тяжкі, але врешті ми знайшли спільну мову і вистава пройшла з великим успіхом.

Я була дуже піднесена, але й змучена. Я вирішила знайти легку тему на дипломну працю. Я нагадала собі, що мій дідо лишив мені кілька книжок про якогось українського режисера, якого він ще знав з університету. Це, здавалося мені, перфектна тема — напевно ніхто ще про це не писав по-англійськи. Для всякої певности я глянула в бібліотеку — і на превелике диво знайшла там одну статтю. Це була стаття, написана Гірняком та перекладена на англійську ще того року, як мене той же дідусь питав про зозулю. Я відразу сіла і почала її читати. Того вечора я подзвонила до автора, який, виявилося, жив через дорогу від мене. Я зайшла до нього на другий день рано і мені почало відкриватися вікно у світ Курбаса.

Гірняк вже був дуже старенький. Він часто забував чи з'їв вже обід, чи ні, або чи прийшла вже пошта. Але коли почав мені говорити про 1923 рік, то дуже яскраво і точно все описував. Спочатку я досить скептично ставилася до правдивости цих описів, бо мені здавалося, що я не могла б так точно описати свої власні репетиції попереднього року. Та коли я знаходила друковані матеріяли з тих часів, вони завжди підтверджували те, що мені оповідав Гірняк. Наприклад, Гірняк мені дуже точно описував виставу „Джіммі Гігґинз" і коли я знайшла текст п'єси, що був надрукований у Харкові в 1924 році з дуже точними замітками про світло, музику і навіть довжину кожної назви, виявилося, що кожний опис Гірняка був абсолютно правильний. Я справді була здивована цим, бо знов подумала собі, що я не потрапила б так точно описати мою власну виставу. Та мій приятель, що є лікарем, вияснив, що в старості пам'ять про далеке минуле стає дуже ясна, в той час, коли людина починає тратити близьку пам'ять. Коли наш мозок заповнений деталями нашого щоденного життя, нам наше дальше минуле не дуже доступне. А старші люди, які тратять контакт з теперішнім, знаходять тоді дуже ясний контакт з минулим.

Спочатку я плянувала швидко описати всі вистави Курбаса і проаналізувати його теорію перетворень, порівнюючи її з всіма подібними теоріями світу. Але крізь моє вікно я побачила об'ємність світу Курбасового театру і захопилася всіма його деталями. Через моє захоплення, як і через те, що мої професори завжди просили розвивати тезу історично (бо про Україну і український театр нічого в нас не знали), моя легка тема перетворилася в монументальну працю. На щастя, мій дорадник переконав мене скінчити працю після 200 сторінок. А я тоді дійшла лише до 1923 року.

Та на тезі не скінчилася моя манія з Курбасом. Я далі часто забігала до Гірняка і заглядала у моє вікно і тоді писала статті про різні вистави та аспекти теорій Курбаса. Мене почали запрошувати на найбільш серйозні наукові театральні конференції в Америці, де я виступала з такими знаними американськими теоретиками театральної історії, як Марвін Карлсон, Джосеф Роч, Міхал Кобялка і Росемарі Банк.

(Закінчення буде)

КОЛИШНІЙ ПРЕЗИДЕНТ СССР Міхаїл Ґорбачов роз'їжджає по Росії та, згідно з його власними словами, намагається зустрічатися з якнайбільшою кількістю громадян, щоб вирішити чи він буде кандидувати на президента Росії у наступних виборах. Він дальше твердить, що не погоджується з теперішнім урядом Росії та виступає за більш послідовні реформування російської економіки, не вдаючись у політичне амбіціонерство.

Появився четвертий том „Етимологічно-семантичного словника" Митрополита Іларіона

Вінніпеґ, Ман. — З канцелярії Інституту Дослідів Волині в Вінніпезі вийшло повідомлення, що вже вийшов з друку четвертий, отже й останній том „Етимологічно-семантичного словника" Митрополита Іларіона (проф. Івана Огієнка). Цей том обіймає матеріял на букви П—Я. В томі —557 сторінок. Він вийшов за редакцією і з доповненням д-р Магдалини Ласло-Куцюк.

Перший, другий і третій томи цього словника вийшли за редакцією д-ра Юрія Мулика–Луцика (1913-91). Роки їхньої появи: 1979, 1982 і 1988. П'ятий том словника закінчується післямовою Магдалини Ласло-Куцюк. Вона працювала над ним у Букарешті.

Адреса замовлення словника: Research Institute of Volyn, Box 606, Winnipeg, Man. R3C 2K3 Canada.

УКРАЇНСЬКА ВІЛЬНА АКАДЕМІЯ НАУК у ЗСА

висловлює щиру подяку всім жертводавцям.

Нижче наведений список включає тих, хто надіслав пожертви, вплатив членські внески, хто склав пожертву на нев'янучий вінок в пам'ять своїх рідних та друзів, видавничий фонд В. Винниченка, також суми отримані по заповітах.

В цей список включені пожертви вплачені від 1-го червня 1994 р. до 1-го липня 1995 р.

НА НЕВ'ЯНУЧИЙ ВІНОК в пам'ять рідних та друзів складено пожертви на цілі УВАН:

В світлу пам'ять ОЛЬГИ БОБРОВСЬКОЇ — Марія Вожаківська — 50.00, Ірина Цегельська — 30.00; по 25 дол. — Зінаїда та Микола Миськів, Алла Черни; по 20 дол. — Тетяна Дзівак, Анастасія Грибович, о.Богдан Желехівський, Діма Комілевська, Д. і А. Олійник; М. Поглід; Олександра Бражник — 15.00 дол.; по 10 дол. — Алла Дика, М. Мартиненко, Олена Мартинюк, Наталія Мартинюк, Люба Шевченко.

В світлу пам'ять ЯКОВА ГУРСЬКОГО — по 50 дол. — Марко Антонович, Ольга та Петро Гурські, Зінаїда та Микола Миськів, Леонід Підстригач; по 25 дол. — Василь Омельченко, Оксана Радиш, Марія Іщук.

В світлу пам'ять ЕВЕРЕТ ҐАРДНЕРА — Мері Захарків — 10 дол.

В світлу пам'ять ВОЛОДИМИРА ЗАГАЙКЕВИЧА — Христина та Орест Пацлавські — 40 дол., Олена Мельничук — 35 дол.; Орест Загайкевич — 25 дол.

В світлу пам'ять МАКАРА КАПЛИСТОГО — дружина Марія Каплиста — 100 дол.

В світлу пам'ять ВАСИЛЯ РУДКА — Юрій Логин — 110 дол., Галина та Лев Майстренко — 50 дол., Марія та Іван Фізер — 25 дол.

В світлу пам'ять ІВАНА КЕДРИНА-РУДНИЦЬКОГО — Дарія та Ігор Витвицькі - 50 дол.

В світлу пам'ять ФОТІЯ МЕЛЕШКА — Микола Кушніренко — 50 дол.

В світлу пам'ять РОМАНА МОРОЗА — Софія та Ярослав Рожанковські — 200 дол., Осипа Яворська — 100 дол., Ольга Мороз — 50 дол., Лідія Яців — 25 дол.

В світлу пам'ять ВОЛОДИМИРА НАГІРНОГО — Ольга Фаронів — 30 дол.

В світлу пам'ять отця пресвітера АРТЕМІЯ СЕЛЕПИНИ — Православна церква св. Андрія Первозванного в Бавнд Бруку — 320 дол., Ганя та Юрій Повх — 100 дол., Софія Чопівська — 100 дол.; по 50 дол. — Анна та Юрій Петренко, Галина та Роман Петренко, Олександра Селепина, о. Теодор Форостій, Ірина Цегельська, Присцила Цегельська та Джеф Сакс (Jeff Saks), Н.Н.; по 30 дол. — Люба Денисенко, Алла та Юрій Чорни; Мантика Володимир — 25 дол.

В світлу пам'ять ОЛЬГИ ПЕРХОРОВИЧ — Олена Бистрицька — 25 дол.

В світлу пам'ять ОЛЕКСАНДРА ТИМОШЕНКА — дружина Ірена Тимошенко — 50 дол.

В світлу пам'ять АНДРІЯ ХУДЯКА - в десяту річницю смерти — дружина Марія Худяк — 50 дол.

ПО ЗАПОВІТАХ:

МАРІЇ КОСЕНКО — 2,972 дол.

МИХАЙЛА ПИРСЬКОГО — 2,000 дол.

ВІД ЖЕРТВОДАВЦІВ:

Олександер та Софія Скоп — 6,000 дол.

Йоланда Нешта — 3,800 дол.

Іван і Ніна Деркач — 1,250 дол.

Дмитро Тромса —1,000 дол.

Леонід Лиман — 650 дол.

По 500 дол. — Православна Кредитівка в Ню Йорку, Православне Сестрицтво Св. Марії в Бавнд Бруку, Сумівська Кредитівка в Йонкерсі, Юрій Трухлий, Олександра Олійник — 400 дол.

Теодор Костюк — 265 дол.

По 250 дол. — Вікторія Новотна, Марія Савдик.

По 200 дол. — Маргарита Дем'яновська, Олександра Гаєвська, Іван Карк, Мар'ян та Іванна Коць, Кредитівка в Рочестері, Н.Й.

Ада Кулик — 175 дол.

Українська громада в Лорейн (Степан Гончарик) — 165 дол.

По 150 дол. — Павлина Данчук, Наталія Зіцельсберґер, Олена Коровицька, Валентина Лімонченко, Олександер Одарченко, Павло і Софія Шебунчак (50 дол. на заг. фонд і 100 дол. на фонд Ю.Ш.)

Володимир Буцяк — 125 дол.

По 120 дол. — Віталій та Олександра Богданів, Олекса Мальченко.

По 100 дол. — Василь і Ольга Балабан, Володимир Братків, Тамара та Едвард Гомер, Адріян та Лариса Долинські, Володимир та Уляна Дячук, Теодор та Міра Залуцькі, Роман та Ніна Ільницькі, Ольга Кекіш, Іван Коропецький, Михайло і Таїсія Корчинські, Ігор та Любомира Коцур, Марія Кротюк, Алекс Лист, Оксана Лобачевська, Преосв. Єпископ Василь Лостен, Юрій Луцький, Петро Одарченко, Валентина Преско, Мирослав і Люба Прокоп, Роман і Лідія Процик, Ілля і Софія Роман, Оксана Солове́й, Марта Тарнавська, Степан і Тамара Тимків, Марія Фішер-Слиж, Зоя Юрієва, Н. Н.

Микола Кушніренко — 90 дол.

По 80 дол. — Тит Ґеврик, Зірка Пилипчак.

По 75 дол. — Ольга та Марія Маланчук, Катерина Кедровська, Владислав Клех.

Михайло Біда — 65 дол.

По 60 дол. — Петро Балей, Люїс Брановіч (Louis Branovich), Ігор Каменецький, Юрій Яремкевич.

По 50 дол. — Омелян Антонович, Віктор і Джін Андре, Богдан Бойчук та Марія Ревакович, Ярослав Білінський, Володимир Воловодюк, Роман і Володимира Василишин, о. Симон Гаюк, Василь Гришко, Петро Грицак, Неоніла Гордієнко, Дмитро і Марія Горбай, Віра Дорожинська, Павло Джуль, Надя Єфімова, Маріянна Задоянна, Осія Іванюк, Лідія Касараба, Кредитівка „Самопоміч" в Нюарку, Петро Крамаренко, Катерина Кричевська-Росандіч, Григорій Костюк, Дмитро Корнієнко, Ігор Козак, І. Козачок, Олег та Софія Кудрик, Ярослав та Алла Лешко Роман та Ольга Мороз, Евстахія та Мотря Мілянич, Анастазія та Юрій Мицак, Джері Михайчук, Аскольд Мельничук Василь та Олена Омельченко, Олена Процюк, Володимир Пилишенко, Ярослав та Надія Пастушенко, Іван та Олена Панчак, Ярослав та Ярослава Панчук, Іванна Рожанковська, Ярослав Рожанковський Валеріян Ревуцький, Ірвін Радецький, Оксана Рак, Наталія Рибак, Марія Соловйова, Сестрицтво при православній катедрі св. Володимира в Ню Йорку, Доріс Сергіїв, Євген Федоренко, Оксана Харук-Боднар, Юрій і Тамара Чапленки, Мирослав і Надія Шміґель, Володимир Шиприкевич, Ірена Шведе, Данило Яценко, Марія Ярославська.

По 45 дол. — Олег Волянський, Лариса Онишкевич.

По 40 дол. — Оксана Ашер, Олекса та Ніна Булавицькі, Галина Єфремова, Альберт Кіпа, Юрій Криволап, Богдан Рубчак, Василь Рудко, Іван Фізер.

По 35 дол. — Ігор і Дарія Витвицькі, Петро та Ірина Твердохліб.

По 30 дол. — Олександер Вороняк, Ігор і Рома Гайда, Микола Дейчаківський, Степан та Євгенія Кікта, Василь і Антоніна Кулик, Богдан і Тамара Мриц, Орест Небеж, Василь Приходько, Марта Рудик, Марія Савицька, Олег та Ельза Склепкович, С. М. Тимяк.

По 25 дол. — Микола Барицький, Василь Барка, Константин Бен, Теодосія Брикович, Оксана Бринь, Олександра Бриньовська, Олена Булгак, Зеновія Воробець, Микола та Люба Галів, Ярослав та Богданна Ґелета, Петро та Рея Грицак, Василь Гусаковський, Петро та Ольга Гурські, Тетяна Дзівак, Марія Душник, Едвард Жарський, Юрій і Марина Зеленські, Мирослав та Ірена Зелик, Ярослав та Марія Кицюк, Богдан Коваль, Діма Комілевська, Олекса Коновал, Веніямін та Віра Корсунь, Теодозій та Любомира Крупа, Юрій та Валентина Кузьмич, Лев Кушнір, Андрій та Раїса Кушнір, Юрій Левицький, Орест Лисинецький, Михайло Лютер, Іван та Наталія Макаревичі, Василь та Оксана Марчук, М. Мельник, Микола та Зінаїда Миськів, Віра Ортинська, Любомира Пежанська, Леонід Підстригач, Роман і Галина Поритко, Григорій Самійленко, Іван та Анастазія Саранча, Юрій та Христина Свищуки, Олександра Селепина, Іван Скіра, Анна Снігач, В. Сосяк, Данило Томащук, Богдан Томків, Роман та Алла Трохимчук, Михайло та Ірина Цегельські, Ігор та Алла Черни, Ярослав та Ольга Чипак, Ігор та Марія Шевченко, Богдан та Христина Шепелявий, Олександра Школьник, Валентина Якимчук, Мирон і Дарія Яросевич, Лідія Яців.

По 20 дол. — Софія Яндрушків, Остап та Урзула Балабан, Walter Boshardt, Юрій Буряківець, Володимир та Катерина Вальчук,Олена Варварів, Василь Витвицький, Віктор і Надія Вінич, Йосиф та Мона Войтович, Любомир та Наталія Гевко, Сузанна Гейман, Володимир Грицин, Олександер Діберт, Данило Дмитренко, Микола Кавка, Ярослав Качай, Володимир та Віра Кліш, Надія Кмета, Юрій та Дарія Костів, Петро Лещишин, Петро та Олена Марченко, Петро і Ольга Матула, Мирослава Мирошниченко, Любомира Огаренко, Марія Палідвор, Павло Паньків, Леонід та Валентина Пахолюк, Олег Ратич, Марина Рудницька, Валентина Скляр, Марія Филипчак, Ілярій Чолган, Богдан Чопик, Валентина Юрченко.

По 15 дол. — Галина Бодарева, Людмила Бойко, Богдан Бродин, Андрій та Катерина Бук, Федір та Марія Гайові, Давсон Ґрант, Микола Криворук, Мирослав та Анна Мичковські, А. та О. Наклович, Олександер та Ірена Процик, Микола та Марія Ромах, Микола Сороколіт, Іван Черешня, Микола Чорний, Олексій і Люба Шевченко.

По 10 дол. — Богдан Артимишин, Петро Бард, Ярослав та Ярослава Букачевські, Семен Гасяк, Катерина Гуцул, Стенлей Ґатс, Людмила Кей, Микола та Марія Ковалевські, Микола Корінець, Святослав Коцибала, Кредитівка в Міннеаполісі, Мінн., Левко Майстренко, Ніна Михалевич, Ігор та Катерина Муращик, Василь Надрага, Катерина Немира, Андрій Продищук, Євген та Ніла Стецьків, Микола Француженко, Раїса Хейлик, Ілько та Ольга Цибривські, Ярослав Цюк.

По 5 дол. — Петро та Ольга Бойко, Анастасія Пристай.

Тільки завдяки жертвенності нашого громадянства Академія була спроможна проводити свою науково-видавничу діяльність.

Тому звертаємося до української громади з проханням і надалі підтримувати працю нашої наукової установи, за що ми завжди глибоко вдячні. (Всі пожертви можна відтягати від податку).

ЩЕ РАЗ ДЯКУЄМО УСІМ НАШИМ ДРУЗЯМ-ПРИХИЛЬНИКАМ!

УПРАВА УВАН У ЗСА

Відбувся семінар творчої молоді України — 95

Київ (УІС „Смолоскип"). — Ініціятива проведення семінару творчої молоді України надійшла від видавництва „Смолоскип". Слід сказати, що подібний семінар не відбувся б без фінансового сприяння Олександра Сконя, Володимира Стрихара, Крамнички Сумління Чикаґо (ЗСА), Надії Йовик, доктора Суховерського та отця Ярослава Гаймановича (Канада). Мета цього семінару — зібрати творчу молодь з усіх реґіонів України, обговорити й по можливості вирішити питання й проблеми, які стоять перед молодими українськими мистцями, а головне — створити умови для знайомства молоді, безпосереднього спілкування, обміну прозовими й поетичними текстами. Від попередніх семінарів цьогорічний принципово відрізняється тим, що молодь не слухала письменників старшої ґенерації, а сама говорила. Учасники самі проводили засідання, круглі столи й семінарські заняття. Всі нові ідеї йшли від молодих. Учасники й гості мали можливість читати свої твори, відпочивати, співати, розважатися і головне — пристойно харчуватися.

Все це потребувало доброї й компетентної організації. До організаційного комітету, головою якого був Осип Зінкевич, входили Анатолій Погрібний, Михайло Шевченко, Віктор Кордун (Спілка письменників України), Максим Розумний, Сергій Руденко, Андрій Кокотюха, Роман Кухарук, (Творча Асоціяція „500"), Олег Проценко, Віталій Чепинога, Сергій Ліпецький (Асоціяція Студентів Києва).

Прелюдією семінару стало вручення нагород видавництва „Смолоскип" творчій молоді України, яке відбулося 2 червня у приміщенні колишнього Будинку Української Центральної Ради (тепер Будинок вчителя).

Наступного дня семінар творчої молоді почав роботу. Трошки втомлювала спека, але Будинок творчості в Ірпіні, де перебували молоді митці, розташований у сосновому лісі, тому завжди можна було перепочити у затишку. На урочистому відкритті з привітальним словом виступили представники оргкомітету Ю. Мушкетик, О. Зінкевич. М. Шевченко, М. Розумний, О. Проценко, а також почесні гості — радник Посольства Канади Р. Ващук, літературознавець І. Дзюба, представник „Літературної України" В. Плющ. А потім почалися засідання, дискусії та круглі столи. Першим у програмі стояв семінар на тему „Літературний процес 1920-30 років з перспективи сучасності". Ведучий Олесь Доній та всі учасники відзначили, що ситуація теперішня нагадує ситуацію, яка склалася в українській літературі на початку XX століття. У ті часи молоді письменники були захоплені радянською революційною романтикою, що згодом дало свої негативні прояви. Сьогодні молоді й небайдужі люди відмовилися від подібного романтизму і взялися реформувати літературу, відроджувати її з позицій сучасного мистецтва, спираючись не на московські, а на європейські традиції, до чого колись закликав Микола Хвильовий.

Надалі семінари відбувалися при активній співпраці молодих учасників. З самого початку ведучий започатковував дискусію, в яку включалися всі присутні, і в ході дискусії поставали цікаві тези, з'являлися оригінальні думки. Та й самі теми семінарів до цього спонукували. „Постколоніяльний синдром української літератури" (ведучий Віталій Чепинога), „Література і літературна критика" (ведучий Роман Кухарук), „Цензура і самоцензура автора", „Питання національної ідеї в українській літературі: література і „українська література", „національна" і „космополітична" література" (ведучий Андрій Кокотюха), „Авторське право на Україні" (ведуча Олеся Стужук), „На стику літератури і політики" (ведучий Олег Проценко).

Поряд з теоретичними розмовами відбувалися суто практичні заняття. Про майстерність драматурга розповідала Неда Неждана, зустріч з редакторами літературних часиписів, під час якої з'я-сувалося місце молодої літератури на сторінках цих видань, провів Роман Кухарук, композитор Микола Збарацький пояснював молодим поетам, як вірш стає піснею.

Кілька письменників старшої ґенерації теж приїжджали і брали участь у дискусіях. Правда вони були дещо здивовані, що їх поява сприймається як візит чергового гостя і не викликає ажіотажу. Але це нормальний процес — на семінарі зібралися люди, які вже щось зробили в літературі, дехто має навіть власну книжку. Тому ці люди вже не задовольнялися пасивною ролею слухача — вони мали що сказати один одному, і на знаних письменників дивилися як на старших колег.

І все ж таки найцікавішими були літературно-мистецькі розважальні вечори, які на практиці доводили, що молоді люди, які зібралися в Ірпіні, справді вважають літературу своєю справою і їх цікавить не лише література, але й широке коло різних питань, пов'язаних з нею. Тому на цих вечорах було найбільше присутніх, кожен з яких міг стати активним учасником.

Мистецький поетичний вечір організувала і провела Творча Асоціяція „500", це був своєрідний звіт про двохрічну діяльність асоціяції. Окремий вечір мав Івано-Франківський літературний гурток „Нова деґенерація". У цих молодих людей своя естетична програма і своє бачення мистецтва, з яким вони й познайомили публіку. Вдалася літературна забава, під час якої кожен міг прочитати свій улюблений вірш і будь-який гумористичний віршик. Майстерність виконання і змістовність вірша оцінювалася імпровізованим жюрі. Окремо відбулася зустріч з письменником Юрієм Андруховичем, представником середнього покоління літераторів, який досить неоднозначно заявив про себе у середині 80-их років. Виставу під назвою „Харківські байки", яку поставлено за творами Г. Сковороди лауреатом видавництва „Смолоскип" Світланою Олешко і майстерно зіграно харківською молодіжною театральною групою у складі Олександра Трухманова, Дмитра Туркевича, Вадима Коробки, Михайла Озерова та Наталі Цимбал аж ніяк розважальною не назвеш, але всім бажаючим її переглянути не вистачало місця. Останній вечір називався „капусняк" і був підготовлений силами всіх учасників.Читалися вірші, пародії, поет Віктор Виноградов намалював дружні карикатури на декого з учасників, учасники співали й танцювали, спільно складали вірші й пісні. Одна з них — веселий гимн видавництву „Смолоскип" — була виконана спільно автором тексту Русланом Синельниковим та композитором з Чернігова Миколою Збарацьким і підтримана всіми присутніми.

Життя в Ірпіні протягом семінару не припинялося ні на хвилину. До ранку читалися вірші, співалися українські пісні. Поїхали учасники надзвичайно втомлені спекою і напруженим графіком роботи, але задоволені. Всім хотілося вірити, що подібні зібрання, які сприяють розвиткові літератури, стануть традиційними.

8-го червня у Спілці Письменників України була влаштована прес-конференція, на яку були запрошені представники українських засобів масової інформації. Мета прес-конференції — підведення підсумків семінару творчої молоді України на тему „Молодеча творчість: якою їй бути?", який проходив у місті Ірпінь від 3-го до 7-го червня. Члени організаційного комітету, до якого входили представники видавництва „Смолоскип", Спілки Письменників України, Творчої Асоціяції „500" та Асоціяції Студентів Києва, відповідали на всі запитання журналістів стосовно організації і проведення цього семінару.

Статистика показала, що на семінарі Київ представляли 43 особи, Львів — 10, Харків —8, Івано-Франківщину — 7, Суми — 4. По 1-3 особи приїхало з Вінницької, Дніпропетровської, Чернігівської, Закарпатської, Кіровоградської, Донецької, Луганської, Полтавської, Рівненської, Тернопільської, Чернівецької, Волинської, Житомирської, Черкаської областей та з Криму. Таким чином вдалося зібрати творчу молодь з усієї України.

Ділимося сумною вісткою з родиною, приятелями і знайомими, що 7-го липня 1995 р. на 81-му році життя по тяжкій недузі упокоїлася в Бозі наша найдорожча і незабутня МАМА і БАБУСЯ

бл. п.

МАРІЯ ЯВОРСЬКА з дому ЯВОРСЬКА-ПІШКЕВИЧ

ПАРАСТАС — 10-го липня 1995 р. о год. 7:30 веч в соборі св. Родини, Вашінґтон, Д.К., другий Парастас відбудеться 12-го липня о год. 7:00 веч. в похоронному заведенні Kolodiy-Lazuta в Пармі, Огайо.

ПОХОРОН — в четвер 13-го липня о год. 10-ій ранку з церкви св. Йосафата в Пармі, а опісля на цвинтар свв. Петра і Павла біля церкви св. Андрія, Hoertz Road, Парма, Огайо.

Горем прибиті:
син — ЮРІЙ МИРОСЛАВ з дружиною ЗЕНЕЮ
внучка — МАРІЯ ДІЯНА
ближча і дальша родина в ЗСА, Австрії, Польщі й Україні.

Замість квітів просимо складати пожертви на Будівельний Фонд Собору св. Родини. (Holy Family Shrine Bldg. Fund, 4250 Harewood Road, N. E., Washington, D.C. 20017).

ІРАК ВПЕРШЕ ПРИЗНАВСЯ, що напередодні війни у Перській затоці в 1989-90 роках він виробляв оборонну біологічну зброю. Це також підтвердив голова Комісії інспекцій Організації Об'єднаних Націй Рольф Екюс, зазначуючи, що Ірак до цього признався на засіданні в Багдаді минулої суботи, 1-го липня. Тією біологічною зброєю були два смертельні біологічні фактори, бактерію, котра спричинювала ботулізм (отруєння токсичними продуктами специфічного мікроба, що розмножується у консервованих харчах) і сибірку (інфекційну недугу, що переноситься на людину з худоби та овець). Іракці одначе запевняють, що всю цю біологічну зброю було пізніше знищено. Це признання після чотирьох років заперечень ледве чи дасть Іракові бажані сподівання швидшого припинення санкцій, щодо продажу нафти.

УКРАЇНСЬКА СВІТЛИЧКА ДОПОМАГАЄ БАТЬКАМ ВИХОВУВАТИ ДИТИНУ!

Абітурієнти шкіл українознавства

І ось вони перед тобою, перед батьками, вчителями, друзями, гостями — 14 струнких юнаків і юначок — абсольвентів Шкіл Українознавства 1995 року!

А привело їх і нас сюди, в Йонкерс, в залю Дому Української Молоді 10-го червня одне спільне бажання — відсвяткувати завершення довголітньої та напруженої праці.

Свято відкрила господар матурального бенкету, директорка Школи Українознавства при парафії св. Михаїла в Йонкерсі Оксана Кулинич. Вона привітала гостей і передала слово ведучому вечора, Богданові Гаргаєві, вчителеві Школи Українознавства СУМ ім. ген. хор Т. Чупринки в Ню Йорку.

Він ознайомив присутніх із членами Президії серед яких були о. протопресвітер Володимир Базилевський, парох катедри св. Володимира в Ню Йорку, о. Ігор Міджак, парох церкви св. Михаїла в Йонкерсі, д-р Євген Федоренко, голова Шкільної Ради при УККА, Оксана Кулинич, директорка Школи Українознавства при парафії св. Михаїла в Йонкерсі, Ольга Кекіш, дир. Школи Українознавства ОУА „Самопоміч" Н. Й., Павлина Андрієнко-Данчук, директорка Школи Українознавства СУМ ім. ген. хор. Т Чупринки Н. Й., Роман Брух, директор Школи Українознавства при фундації „Рідна Школа", Нюарк, Ню Дж.

Ведучий вечора привітав д-ра Василя Лучківа від Українського Народного Союзу, Богдана Ковалика від Федеральної Кредитової Кооперативи СУМА в Йонкерсі та Стефана Качарая від Федеральної Кредитової Кооперативи „Самопоміч" в Ню Йорку, які обдарували абсольвентів нагородами. Також привітав педагогічного дорадника школи в Нюарку Василя Тершаківця, колишню директорку Школи Українознавства в Йонкерсі д-р Марію Кіцюк, голову Осередку СУМ ім. ген. хор Т. Чупринки в Ню Йорку Корнеля Василика, представника Товариства „Самопоміч" Наталку Думу, представника ЗУАДК і КВОРА Івана Кобасу та о. Лева Ґолдея, духовного опікуна Школи Українознавства СУМ в Ню Йорку.

На залі були присутні представники місцевих організацій, а саме: Марія Кульчицька — Об'єднання Жінок Організації Чотирьох Свобід України, Богдан Вітюк — Організація Оборони Чотирьох Свобід України, 11-ий Відділ, Володимир Микула — Український Конґресовий Комітет Америки, відділ Йонкерс і околиці, Стефан Гованський — Організація Оборони Лемківщини, Леся Щур — Осередок Спілки Української Молоді ім. 30-го червня, та Петро Шкафаровський — Товариство Вояків УПА, Відділ Йонкерс.

Після молитви, яку провів о. Базилевський, д-р Є. Федоренко щирими, теплими словами вітав абсольвентів. Дякував вчителям, що притягнули „молоді серця до знань", звернув увагу випускникам, що велика заслуга в тому, що вони сьогодні тут, належить їхнім батькам, які „в тій чи іншій мірі допомогли дочекатися цієї дати".

А через декілька хвилин спомини і розповідь переносить всіх нас у дитинство. Це говорить до присутніх директор школи в Йонкерсі, О. Кулинич, згадуючи свої шкільні роки. Ґратулюючи абсольвентам, вона просить їх не тільки не забувати „чиї ми діти", але й розказувати іншим націям про великий український народ, просить „про матір — Україну пам'ятати".

І приємно мені, уродженці України, усвідомити, що не пропала наша мова, тут, на поселеннях, а більш того — плекалась і передавалась з покоління в покоління. Бо з чого починається духове об'єднання, духова спорідненість, сила нації? З рідного слова, з мови! Слава й честь вам за це — скарбники нашої нації.

Наступною точкою було вручення дипломів — найбільш кульмінаційний момент. І хоча знали вони про результати своєї праці, та помітно було хвилювання на їхніх обличчях. Ще б пак! Адже це ж не просто отримання дипломів, це „вступ у фазу нового життя". Дипломи і нагороди вручили директори шкіл і відповідальні особи від організацій. Всі дружньо вітають абсольвентів 1995 року.

Зі словом від випускників промовляє абсольвентка Школи Українознавства в Йонкерсі, Меланія Вариха. Її слова, чисті як гірський струмок, приємно зворушують наші душі. Бо такі, як вона не просто навчились читати й писати по-українськи, вони мають „більшу мету — не забувати, що ми українці, підносити нашу культуру". І відчуваєш якусь полегкість на серці — буде існувати наша нація, буде жити Україна!

А потім стають до спільної світлини, на пам'ять. І перший тост за випускників! Його виголошує Богдан Гаргай, господар вечора. Всі співають „Многая літа" і приступають до трапези. Слід зазначити, що вона була дуже смачна, естетично подана. І за те треба сказати слово вдячности управителеві Дому Української Молоді, Тарасові Щурові, що зумів все так гарно зорганізувати.

Дальше слідкувала мистецька програма, першою точкою якої був вірш Ліни Костенко „Кобзареві", що його продеклямувала абітурієнтка школи Українознавства „Самопоміч" в Ню Йорку, Катя Баранецька. А через декілька хвилин гості могли почути ще один прекрасний твір цієї поетеси, „Доля", що його розказала Христя Редько з цієї ж школи. Були приємно здивовані вчителі школи Українознавства в Йонкерсі, коли у виконанні своїх студентів почули пісню на слова Василя Симоненка „Виростеш ти сину". І було видно по очах присутніх, що вона всім припала до серця. Закінчилась мистецька частина виступом Олекси Денисенко зі школи ОУА „Самопоміч" віршем „Байда" Григорія Чупринки.

Вечір був дуже приємний, всі чудово забавились, а до настрою ще додавала гра оркестри „На здоров'я". З кінцевим благословенням абсольвентів виступив о. Ігор Міджак, парох церкви св. Михаїла в Йонкерсі „Нехай Бог благословить вас". І в цих звичайних словах таїться глибокий зміст — зміст теорії буття, теорії вічности, яку дає нам Бог!

Ще 14 молодих дівчат і хлопців увійшли в громадський світ. В кожного — своя доля, своя стежина. Хай заплутана, чи просто гладка, з камінчиками, чи без, але кожному тільки своя доріжка до цього світу. Не бійтеся іти цією кладкою життя, не розтаньте в масі, збережіть своє обличчя. Бо тільки так ви зможете вийти на широку дорогу життя. А ще ми надіємося, що ви найдете себе в українській громаді так добре, як ви показали себе в школі протягом багатьох років.

Богданна Ткачук

Жертводавцям на екскаватор в селі Демня, Україна

В цьогорічному січневому числі щоденника „Свобода" появилася стаття О. Л. п. з. „Громада по нитці — убогому сорочка" з проханням до українців діяспори, людей доброї волі, прийти з матеріяльною допомогою, нашим потребуючим братам в Україні закупити машину-екскаватор для каменоломів в селі Демня Миколаївського району Львівської області. Як не дивно, але ця народна мудрість виправдала себе повністю та в скорому часі.

Відгук на той заклик-прохання для наших земляків в Україні був спонтанно зворушливим. З далеких стейтів Каліфорнії, Фльориди, з Монтреалю, Вінніпеґу надходили до української кредитівки "Самопоміч" в Ню Йорку пожертви різного розміру — від вартости скибки американської „піцци" до стодолярової вартости, особливо колишніх жителів с. Демня. Прочитуючи надіслані листи, слова заохоти жертводавців, радістю і гордістю наповнялися груди за нашу громаду в діяспорі. Дозволю навести слова добродія з Каліфорнії, який, пересилаючи чек на 100 дол., скромно дописав: „Посилаю 'нитку' на сорочку для с. Демня". На марґінесі тих слів хочеться йому та подібним жертводавцям з подякою висловити признання за їхню „нитку", що стала доброю частиною тієї „сорочки".

Збірка пожертв на купно машини до добування каменя для села Демня, яка була в основному запляновано у висоті 1,000 дол., осягнула суму 1,433 дол. і суму 1,400 дол. передано до рук виробничого колективу каменоломного „Пам'ять" в с. Демня (33 дол. залишено покищо на банковім конті „Самопомочі" в Ню Йорку).

Закінчуючи ту допомогову акцію нашим братам в Україні, хай буде можливість мені, як авторові переведеного задуму, висловити глибоке признання і вдячність жертводавцям української громади за дружньо-патріотичну, християнсько-гуманну поставу та милосердну долоню.

Окрема подяка щоденникові „Свобода" та його редакції за інформаційну можливість проведення згаданої акції, яка і стала ще одним доказом та опитуванням, як уважно читає цей щоденник українська діяспора та яка його важлива роля в збереженні української ідентичности в Америці.

Оксана Луц ька

Список жертводавців:
По 100 дол.: д-р Іван і Стефанія Сєрант, Василь і Анна Сєранат, М. Костко, Ярослав Пришляк в св. п. дружини Наталії Фільварків, Осип Зубрицький; по 50 дол.: Оксана Луцька, інж. Михайло і Віра Шпонтак, 1-ий Відділ Союзу Українок Америки, Марія П'ятка, Петро Рак; по 40 дол.: д-р Роман і Світлана Андрушків; по 25 дол.: Лідія Яців, д-р Филип Демус; по 20 дол.: Ігор Шперналь, С. Кецик, Неоніля Більчинська, Арета Галібей, Марія Андрусяк, Любомир Павлович, Стефанія Деревянко-Чорна, ред. Микола Галів, Іванна Мачай, д-р Петро і Леся Ґой, Тетяна Кишакевич, Богдан і Олена Казанівські, Євгенія Тріска; по 10 дол.: Софія Андрушків, інж. Богдан і мґр Віра Андрушків, Стефан і Надія Ґробельські, Галя Кіляр, Павло Гуль, Анрій Шпіцер, Олена Войтович, Роман Мартинюк, О. В. Татчин, Филипович, Стефан Ґоляш, Олена Боба, Ірена Юрчик, Теодор Василик, Зенон Іваницький, Іванна Кишакевич-Ільницька, Христина Кишакевич-Качалуба, Роман Кишакевич, Зенон Масловський, д-р Іван Лозинський, д-р Марко Луцький, Борис і Ерла Луцькі; по 5 дол.: Ірина Чабан, ред. Ігор Длябога, Юрій Навроцький, Тамара Гординська, Роман Кіфяк, Марія Душник, Надія Попель, Андрій Роче, Стефан Рубаш, В.Л. Кутний, Марія Лоґуш, Володимир Сушко, Микола Іващук, Стефанія Іващук, мґр Володимир Слиж, Валентина Крам; о. диякон Юрій Малаховський — 6 дол.; Роман Іваницький —2 дол. канадські дол.: Д. Бицик 10 дол.; по 5 дол.: Стах Гладун, Роман Кульчицький; 2 дол. — Антін Секада (вартість в ам. дол.: 15 дол.). Разом пожертв — 1.433 дол.

Голова Руху...

(Закінчення зі стор. 1)

личезні втрати маємо—реальні втрати, в економіці. Це дуже погано. Дай Боже, щоб це скінчилося. Але все ж таки ми щось з вами маємо. Ми маємо з вами навіть те, що нас сьогодні зустрічають тут як людей, в яких передбачено все".

На запитання про долю віцепрем'єр-міністра України Віктора Пинзеника Президент України відповів, що він не має наміру позбутися його з Уряду, а лише хоче, щоб він не витрачав час і сили на багато різних проблем. Л. Кучма плянує доручити Пинзеникові виконання конкретних питань економічної реформи.

Термостат...

(Закінчення зі стор. 2)

Марса та Венери) і якщо б не дія особливого самоконтрольного космічного „механізму", який наука називає популярно „земним термостатом". Цей термостат можна б порівняти з руслом зворотного зв'язку в комп'ютері. Дія земного термостата базується на тепличному ефекті двоокису вуглецю. Бо коли Земля охолоджується, цей термостат збільшує кількість двоокису вуглецю в земній атмосфері, та навпаки, зменшує його, коли Земля нагрівається. Чи двоокис вуглецю, випродукований людською рукою може захитати чи змінити ефект дії цього термостата, невідомо. Лише майбутнє виявить його вплив на формування та дію нашого земного підсоння.

ВСІ УКРАЇНСЬКІ ДІТИ ДО УКРАЇНСЬКИХ ШКІЛ!